

Després d'una petita pausa torno a col·laborar a la revista, doncs encara que no sé si els lectors m'enyoren, jo sí que enyorava explicar-vos els meus acudits

Xerrades de carrer

Sempre m'ha agradat fer vida social i una de les coses que més m'agrada és saludar a les persones que trobo pel camí, les conegui o no.

Si la situació ho permet, no anem apressats com solem anar i t'adones, d'alguna manera, que l'altre persona té ganes, com tu, de fer petar la xerrada, per breu que sigui, sembla que vas contribuint a estrènyer els llaços de convivència amb els veïns o visitants del poble. A més, amb la immersió que hem tingut des de fa anys, de gent de la resta d'Espanya i de més enllà, millor dit, de tots el continents, se'ns presenten més ocasions que mai. Jo sempre presumeixo de tenir una família molt internacional!

Tenia ganes de deixar escrit un fet molt simpàtic que em va passar un dia anant "per munt", com acostumem dir, i també recordar l'itinerari que feia aquell dia. La veritat és que em va sortir una mena de plànol d'aquells que regalen a les oficines de turisme!

Però és que m'interessa deixar clar que, si passo per sota del "Pont d'en Baril" (com l'han batejat al poble) i m'estalvio la pujada de la rectoria que sembla la pujada del Calvari, ja es va embolicant la troca i, si a més vull aclarir que jo sempre vaig per la dreta, com toca, solc creuar-me amb un senyor entrat en anys que baixa per la seva esquerra.

Això va tenir la seva importància a l'hora de començar la nostra relació,

relació de vianants!

Les primeres salutacions foren un copet de cap discret però no tardàrem a posar-hi veu en els nostres respectius idiomes i ens entenguérem perfectament, tot i la mala costum, val a dir-ho, que tenim nosaltres, potser per educació, de canviar d'idioma sense cap problema.

De mica en mica hi anàrem afegint més paraules i algun somriure o alguna brometa i ara, naturalment, ja sé on viu, com es diu, etc.

Deixeu-me que us expliqui una anècdota de la vida real: en la meua família, que ja us he dit que era plurinacional, tinc una nora filipina. Ja instal·lada aquí, va anar, tot seguit, a classes de català. Quan ja el dominava prou per poder tenir una conversa i amb el desig de trobar alguna feina, la vaig acompanyar a l'oficina de treball de Girona.

Quan li varen indicar a quina finestreta havia d'anar, la funcionària que l'havia d'atendre li va parlar en castellà. Quan ella li digué que feia poc que vivia aquí i que havia estudiat català, la funcionària la va enviar a una altra finestreta i no la va voler atendre. Això a Girona!

Tan sols parlant un breu instant i després d'un "bon dia" o "bona tarda" o un comentari sobre els temps i de "per què no plou..." de quantes coses ens assabentem! Sobretot de malalties nostres o d'un conegut o d'un veí,

o de gent que ha mort, o de furtcs que hi ha hagut, o de l'encariment de la vida, paraules de consol o d'elogi (cal creure que són sinceres) de quina "pelu" ho fa millor o de quin metge és més simpàtic, de la brutícia del poble, de les tomates que varen sortir en una tomatera de sota un contenidor... (sembla que ara hi van posant mesura).

Les xerrades de carrer són un butlletí informatiu de primera classe (aquests també a voltes exageren les coses i, sense adonar-se'n - o sí? - deixen escapar alguna mentideta).

També en un aspecte més positiu, més profitós i, pels creients, també més cristià, podríem dedicar menys temps a parlar, sols per a cobrir l'expedient, com se sol dir, i escoltar més als altres, sobretot si desitgen exposar els seus problemes: familiars, de convivència, econòmics, de treball, les seves malalties o les dels seus familiars més pròxims, si us demanen un ajut o un consell al què teniu abast...

Podem fer tant de bé dedicant uns breus instants escoltant als altres! M'ha semblat que seria un bon propòsit a fer-me per l'any que hem començat.

M.Dolors Godoy Rotllens

Restaurant Club Esportiu Gavarres

C-25 KM 242, 6
17459 CAMPLLONG (GIRONA)

Carta i menú
tots els dies

TELÈFON: 872 985 864